

opusdei.org

Rozważania: czwartek 6 tygodnia wielkanocnego

Rozważanie na czwartek 6 tygodnia wielkanocnego.
Proponowane tematy to: Duch Święty i dar umiejętności;
widzieć Boga w stworzeniu;
odnowić wszystko w Chrystusie.

01-05-2024

- Duch Święty i dar umiejętności;
- Widzieć Boga w stworzeniu;

- Odnówić wszystko w Chrystusie.
-

W MOWIE PODCZAS Ostatniej Wieczerzy, apostołowie nie byli w stanie w pełni zrozumieć słów Nauczyciela. W wielu momentach widzimy, że dzielą się między sobą swoimi wątpliwościami. «Co to znaczy, co nam mówi: „Chwila, a nie będziecie Mnie widzieć, i znowu chwila, a ujrzycie Mnie”; oraz: „Idę do Ojca?” Powiedzieli więc: „Co znaczy ta chwila, o której mówi? Nie rozumiemy tego, co mówi”» (J 16,17-18).

Pan Jezus jednak ciągnie swoje słowa: «Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Wy będziecie płakać i zawodzić, a świat się będzie wesoślił. Wy będziecie się smucić, ale smutek wasz zamieni się w radość» (J

16,20). Uczniowie nie mogli zrozumieć, co się działo, nie rozumieli tego także w dniach śmierci i zmartwychwstania Jezusa, ponieważ brakowało im towarzyszenia Ducha Świętego: trzecia osoba Trójcy Świętej miała być posłana przez Ojca i Syna po Wniebowstąpieniu. To do Parakleta miało należeć zadanie «nauczenia», «przypomnienia» i «świadczenia» o wszystkim co Jezus powiedział i uczynił (por. J 14, 26; 15, 26), rozświecając ich rozum, poruszając ich wolę i rozpalając ich serca.

Aby zrozumieć Boże słowa zawarte w Objawieniu, potrzebujemy towarzyszenia Ducha Świętego. Fakt, że możemy dobrze odczytać zdarzenia i sytuacje których doświadczamy jest jego darem. Dzięki Niemu możemy odczytać nasze życie w kluczu syna wybranego do konkretnej misji. Dar, który posyła nam Paraklet w tym

celu jest znany jako dar umiejętności, który uzdalnia nasze spojrzenie, abyśmy potrafili odkryć obecność i majestat Stwórcy we wszystkim co nam się przydarza i w całym stworzeniu.

NATCHNIONY AUTOR księgi Rodzaju kończy kolejne dni stworzenia mówiąc, w odniesieniu do kolejnych dzieł Jego rąk: «A Bóg widział, że były dobre» (Rdz 1,9:12:18:21:25). Sam Stwórca wydaje się zachwycać tym, co wyszło z jego rąk, i zaprasza nas do kontemplacji tego piękna i troski o nie. Stworzenie jest niezmiernym darem Boga, jest listem, który do nas napisał, i dzięki światłu od Parakleta uczymy się odczytywać w nim jego nieskończoną miłość do nas. Po ulepieniu człowieka autor natchniony dodaje pewien szczegół: «A Bóg widział, że wszystko, co

uczynił, było bardzo dobre» (Rdz 1,31). Pismo Święte wskazuje na fakt, że człowiek jest kimś szczególnym dla Boga, jego piękno wybija się ponad resztę stworzonego świata. Dzięki darowi wiedzy postrzegamy wszystko co nas otacza –szczególnie pozostałych ludzi– jako dzieło Boga, uczymy się «odnajdywania w stworzeniu znaków, śladów Boga, rozumienia, że Bóg cały czas mówi i że zwraca się właśnie do mnie»^[1].

W ten sposób, odkrywamy «teologiczny sens stworzenia»^[2]. W ten sposób Duch Święty poprzez dar wiedzy, prowadzi nas do spontanicznej modlitwy uwielbienia, która wyraża się w dziękczynieniu i pieśniach, w błogosławieństwach i psalmach. Uwielbienie jest modlitwą, która uznaje wielkość Boga i ją wychwala. «Wielki jest Pan i godzien wielkiej chwały» (Ps 48, 2), mówi psalmista. «Chwała Ojcu i Synowi i Duchowi Świętemu», modlimy się

wiele razy w ciągu dnia. *Chwała Ojcu i Święty, Święty, Święty*, hymn, który śpiewamy podczas Mszy Świętej są wyrazem pragnienia, aby oddać cześć Stwórcy.

Modlitwa uwielbienia jest szczególnie obecna w księdze Psalmów, która zawiera pieśni i wezwania jakie lud Izraela wypowiadał oddając cześć Bogu. Psalmista, wzór dla modlitwy chrześcijańskiej, kontemplując stworzenie, modli się i wyśpiewuje swoją miłość do Stwórcy: «O Panie, nasz Boże, jak przedziwne Twe imię po wszystkiej ziemi!» (Ps 8,2); «Niebiosa głoszą chwałę Boga, dzieło rąk Jego nieboskłon obwieszcza» (Ps 19,2); «Chwalcie Pana z niebios, chwalcie Go na wysokościach! (...). Chwalcie Go, słońce i księżycu, chwalcie Go, wszystkie gwiazdy świecące» (Ps 148,1:3). Poprzez dary Parakleta doświadczamy świata w sposób piękniejszy i bardziej

światliści: uczymy się patrzeć na wszystko w sposób pozytywny, i kochać każdą rzecz tak, jak kocha ją Bóg; odkrywamy ślady Boga w każdym stworzeniu i, w ten sposób, mamy świadomość, że cały czas nam towarzyszy.

WRAZ Z ODKRYWANIEM wielkości stworzenia, dar umiejętności «pozwała nam poznać rzeczywistą wartość stworzeń w odniesieniu do Stwórcy»^[3]. W ten sposób, Duch Święty pomaga nam odróżniać pomiędzy tym, co stworzone a Bogiem, odkrywając nieskończony dystans jaki je dzieli. Nie ulegamy pokusie przemiany rzeczy stworzonych w bożki, które oddalają nas od Boga. «Kochamy świat, ponieważ Bóg stworzył go dobrym, ponieważ wyszedł doskonały z jego rąk, a także ponieważ –jeśli poprzez

grzech ludzie czasami sprawiają, że jest brzydki i zły– mamy obowiązek poświęcenia go, niesienia go, przywrócenia go Bogu: odnowienia w Chrystusie wszystkich rzeczy na niebie i na ziemi (por. Ef 1, 10)»^[4].

Jesteśmy już bardzo blisko uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego. Pan Jezus odkupił nas i wznosi się, aby zasiąść po prawicy Ojca. Daje nam, swoim uczniom, zadanie zjednoczenia się z nim poprzez święte życie, które uświęci to, czego dotyka. Dlatego, przed swoim odejściem, Pan Jezus wyjawia Bogu Ojcu swoje pragnienie: «Nie proszę, abyś ich zabrał ze świata» (J 17,15). Pragnie, abyśmy przebywali w naszym środowisku, w naszej pracy, pośród społeczeństwa w którym żyjemy. «W świecie, nie będąc światowymi, zeświecczonymi», mówił święty Josemaría, aby uświęcić go, aby go przekształcić, aby położyć u stóp

Boga wszystkie rzeczy, jakimi się zajmujemy, «umieszczając Chrystusa na szczycie wszelkiej działalności ludzkiej»^[5].

Dzięki darowi umiejętności mamy w naszym zasięgu możliwość, aby «ożywić Ewangelią codzienną pracę (...), i w ten sposób nadać sens pracy, także tej, która jest trudna»^[6]; dar umiejętności towarzyszy nam w tym zadaniu ułożenia wszystkiego w harmonii z Bogiem. Patrząc na Maryję, matkę Stworzyciela, możemy nauczyć się lepiej kochać świat i uwielbiać ręce, które ukształtowały to wszystko, co nas otacza.

[1] Benedykt XVI, *Audiencja generalna*, 2 czerwca 2012 r.

[2] Św. Jan Paweł II, *Audiencja generalna*, 23 kwietnia 1989 r.

[3] *Ibidem.*

[4] Św. Josemaría, *List nr 23*, nr 6.

[5] Idem, *Rozmowy z Prałatem Escrivá*, nr 59.

[6] Benedykt XVI, *Audiencja generalna*, 2 czerwca 2012 r.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/rozwazania-czwartek-6-
tygodnia-wielkanocnego/](https://opusdei.org/pl-
pl/article/rozwazania-czwartek-6-
tygodnia-wielkanocnego/) (26-03-2025)